

במדינה

(המשך מעמוד 30)

רס"ר, כדבריו; ובין התקופות הארוכות בהן הוא ניקרא לשירות מילואים ממושך ומיוחד — משעמם לו.

את שעות הבוקר הוא מבלה במשרד האוצר, כקצין חקירות למניעת הברחות. שם עוד מבינים קצת מהי סמכות אמיתית. אבל אחר-הצהריים — באמת, איך ממלאים את הזמן אחרי שעות העבודה?

הפיתרון שמצא גימני, אב לשתי בנות בוגרות, ובעל לאשה ממנה ניפרד לפני שלוש שנים — אפשר שאיננו הכי אורגינאלי בעולם אבל הוא בכל זאת משהו.

כי גימני עוסק — בשיטות צבאיות ממש ומתוך דקות נעלה במטרה — בחתיכות. מכל הסוגים, מכל הצבעים — העיקר שהן

מוכס ג'מילי
הן יודעות מדוע

יפות, ונלהבות לחסדיו של גימני. ברגל אחת בתוך המיטה. כשאי שם עין על אחת, הוא מסביר בענווה אופיינית מפיסת 180 הסנטימטרים שלו, "שום דבר כבר לא יכול לעזור לה".

איך הוא עושה את זה? פשוט: "אני ניגש אליה דוגרי, מסביר לה שאני רוצה לצאת איתה, נותן לה טיפול מיוחד עד שהיא מסכימה. ברגע שהיא מסכימה — היא כבר ברגל אחת בפנים. בפנים המיטה שלי, הוא מוסיף למען כל אותם שלא הבינו למה בדיוק הוא מתכוון.

"החיים הכי טובים", פוסק גימני, "זה להחליף את השמן בגוף, לעיתים קרובות ככל האפשר. לפחות פעמיים ביום."

בן 119 — והנשים. על דלת ביתו של ברוך ג'מילי, ברחוב זרובל 18 בתל אביב, תלוי גליל של נייר, ועיפרון לצידו. את הפתקים הנצברים מדי יום ביומו, שומר גימני בתוך גביע-סוף ענק, שהוענק לאביו בשנת 1930 על זכייה במירוץ של 1666 מטר. "בכלל אנחנו משפחה עם הרבה כוח", מסביר גימני.

"תיקח למשל את סבא שלי, שלום ג'מילי: הוא בן 119, ועדיין יש לו עיניים בשביל נשים. וחוק מזה יש לו גם כוח: פעם אמר לו מישו, עד מאה ועשרים, והוא כימעט הרג אותו, הסבא שלי, מה? הוא אמר לו, אתה נותן לי רק עוד שנה אחת לחיות?"

אוסף הפתקים ברוך מעניין עוד יותר מהסבא שלו: "עשית לי עצבים", כותבת אחת, בכתב-יד מעוות. אל תחשוב שאני בקולקציה שלך, מוסיפה שניה מתחתיה. "אני לא מוכנה לשתפות."

"מתי אתה בבית? משרבטת אמריקאית באותיות-דפוס לעוזיות, מוסיפה יותר מ'אוחר ביאוש': אתה אף פעם לא בבית?" "גימני" רושמת זהבה בכתב-יד ילדותי, "היות ואתה כועס עלי — תסיר את הכעס. אני מחכה לך..." ואילו אחרת, שהתייאשה מלחכות, מורחת לרוחב כל הרף: "לברי-אות".

"היא ידעה שאני בפנים עם מישו אח-רת", מסביר גימני, בצחוק מתגלגל. "אישה שצריך!" בפנים — זה חדר צרצר שריהוטו העיקרי היא מיטה רחבה, ועור של קוף פרוס עליה. מתנה מאחת חבשית. נזכר גימני. את הריצפה מכסה עורו של קוף נוסף, בשחור-לבן. מתנה מחבשית אחרת.

כלל חדרו של גימני מלא מתנות. הן (המשך בעמוד 34)

מל גבי רובינפלד עוב את הגה הנוחלם וקפץ החוצה. להבה שפרצה בתוך הרכב, בעת קרב, אחזה במדיו. אבל לפני שיכול היה לכבות את האש נורה לעברו צרור של מיקלע: טנק ירדני היה בעיקבותיו.

הוא קפץ מאחורי סלע, מחפש מחסה. לכבות את הדליקה בבגדיו שוב לא יכול היה. כאשר אספו אותו חבריו, סבל מכחיות קשות. הוא הוטס בהליקופטר ישר לבית-החולים הדסה בירושלים — אחד מ70 פצועי צה"ל בפשיטה על כראמה. במשך 31 יום החזיק מעמד. הרופאים עשו כל שביכולתם. אבל המאבק היה כמעט חסר-תיקוה. כי גבי, הצנחן בן ה-21 מקיבוץ אייל, סבל מכחיות ב-70% מגופו. השבוע הוא נפטר.

★★★

ניצד

מטביעת

"אילת"

מחלקה הכירוגית של בית-החולים רמב"ם בחיפה התפתלו השבוע ביטוריים 14 פצועים, קורבנות ההצתה המטרופת של ליל-הסדר (העולם הזה 1598). במשך השבועיים שעברו כבר נפחו שבעה איש את נשמתם; ואילו בין 14 הנותרים הוגדרו שלושה כ"מיקרים קשים". אחד מהם: הימאי מאיר זלטה, הוא היה על ספון אחי-אילת כאשר טובעה — וניצל.

האם יינצל מפגיעת האש? היתה זו רק אחת השאלות שריחפו מסיב לקורבנות ההצתה ההמונית. העלו אותה, בחדרה, בנייה-משפחה ההמונים. היתה גם שאלה אחרת: האם היו כל קורבנות השריפה צריכים למות? את השאלה הזאת העלו בלחישת בחוגים רפואיים — ולא רק לגבי קורבנות ליל-הסדר בחיפה.

שכן מלחמת-ששת-הימים הביאה, לראשונה בתולדות בתי-החולים בארץ, גלים של נפגעי כחיות. לא כל בתי-החולים היו מוכנים לקבל סוג מיוחד זה של נפגעים. רבים מהם מתו.

★★★

פיתחו

שיטות

בוויאטינאם

ידת חומרתה של כוחה נמדדת בעיקר על-ידי האחוז משטח עורו של הפצע שנפגע. כחיות המשתרעות על למעלה מ-30% מן העור נחשבות לחמורות. פצועים שניחו ב-40% עד 60% משטח עורם הם ברוב המיקרים בעלי סיכויים שקולים לחיות או למות. נפגעים ב-70% ומעלה נחשבים — בישראל — למיקרים כימעדי אבודים. אם מצליחים להצילם, נחשב הדבר להישג יוצא מגדר הרגיל.

סיכויי הפצוע להחלים תלויים גם בגילו ובמצבו הגופני הכללי: לצעירים סיכויי החלמה גדולים יותר מאשר לזקנים. מה ניתן לעשות, כדי להציל את המספר המירבי של נפגעי-כחיות? והאם עושים זאת?

קיימים חילוקי-דיעות בין רופאים יש-ראליים, מה הוא בדיוק סוג הציוד החדוש

קורבנות המלחמה

שיש להזמין, ובאיוה תרופות משיגים הטיפולים את התוצאות הטובות יותר. אבל אין בנייהם חילוקי-דיעות לגבי עובדה אחת:

אין בארץ מרכז מיוחד שיתמחה רק בטיפול בכחיות. עבור חסרונ זה — משלמים בחייהם.

במרכזים מסוג זה, הפועלים בחו"ל, מתמחה סגל הרופאים והאחיות רק בטיפול בכחיות. עומד לרשותם הציוד החדוש ביותר, ותנאי-האישון מותאמים לצרכי החולים המיוחדים שלהם.

לכן מצליחים במרכזים אלה להעלות

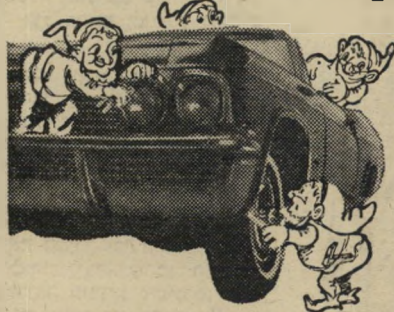
ג'נרל אלקטריק - אנגליה

להשיג בחנויות המובחרות

בואנים: י. טויינה, תל-אביב-ירושלים

אקולריה לרכב בט"מ

שלי Shely

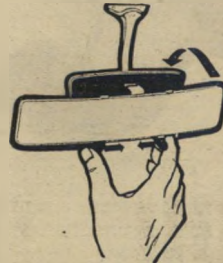
נהג!

הגדל שטח ראייתך! הרכב על המראה הקיימת

ראי פנורמי

להשיג בחנויות

שלי Shely

חנות ומחסן מרכזי

תל-אביב, רח' השרון 19

פנת השפלה 3

★

סניף תל-אביב

רחוב אבן גבירול 68

ליד קפה רוול החדש

★

סניף באר-שבע

חברת שחן, רח' הדסה 46

★

סניף ירושלים

מוצרי "שלי" להשיג אצל

"בלגרי" בע"מ,

רחוב שמאי 23

וסניפי החברה ברחבי הארץ

דרושים שחקנים וטכנאים לקולנוע והטלוויזיה הישראלית

השנה יוצרו בארץ כ-32 סרטים עלילתיים ובקרוב תופעל הטלוויזיה הממשלתית.

בי"ס "סטודיו לאמנות הקולנוע והתיאטרון" מקוה למלא את המחסור הקיים באמנים ובאנשי מקצוע צעירים ומוכשרים בתחומים אלה.

השנה זכו מספר תלמידינו בפרסים ובתפקידים בולטים בסרטים הישר-אליים.

הנהלת "סטודיו לאמנות" מודיעה על פתיחת מחזור חדש לקורסי ערב במקצועות: משחק, הפרטה ובימוי, אפור, צלום עתונות.

צחת המורים מורכב מ: ערנה שביט, פרץ הלוי, צפורה פלד, פרופ' קורצקין, יעקב המאירי, נחום גוטמן ועוד... הקורסים יתחילו בתאריך 12.5.68. פרטים והרשמה: רח' יצחק שדה 34, טל: 38289, תל-אביב.